

25. Lucreția.

Purtarea bună, nu se uită nici o dată.

Lucreția a fostu sociea unui Romanu, numitu Colatin. Lucreției, din mica copilărie, îi plăcea lucrulu și curățenia. Și pentru acesta, era iubită și laudată de părinți, rude și de toți, care-o cunosceau. Er' după ce se făcū socie, ea iubiă, respectă și ascultă pe barbatulu său, ca pe unu părinte. Ori când o visita cine-va, totu-de-a-una o găsia în miđloculu servelorū sale: ori torcându, ori țesându, ori cosându, ori împletindu său făcându bucate, împreună cu ele. Lucreția, ori când se întâlnea cu vr'o femeie, nu-i plăcea să vorbiască rău de altele, nici voia să asculte pe cine-va, vorbindu-i ast-felu. Ea vorbea numai despre ocupațiunile casnice, despre buna îngrijire a copiiloru, său despre faptele cele bune și mari, a le braviloru Romani.

Colatin, barbatulu său, o iubiă și o lauda cătră toți, pentru frumoșele ei purtări. Elu ȃcea: Lucreția este o bună femeie; căci luesulu și urțile petreciri, nu intră nici o dată în gândulu ei; ea nu-și vâpșesece facia nici o dată cu ce-va, nici voesce să cheltuiască bani, pe mode zadarnice; cu tôte aceste, ea este cea mai frumoșă. Ea scie: că nu luesulu, vâpșelele pe față și modele, facu o femeie frumoșă; ci îmbrăcăminteā simplă, dar curată; față spalată totu-de-a-una cu apă rece, pĕrulu bine peptănatu și hainele regulatu aședate pe corpu; precum și frumoșele ocupațiuni în totu timpul și în totu loculu. Colatin mai ȃcea: Lucreția nu le face aceste, pentru că voesce să fie laudată; dar' face așa, căci înțelege, că ast-felu e datore să facă, ori ce femeie cu minte. Cum credeți? Frumoșă era purtarea Lucreției?— Avea dreptu s'o laude barbatulu ei?— Ori-ce femeie face altu-felu, sémănă și pășesce ca gaița.

Ănimă și sufletu sacru a Lucreției, revarsă-te și în stre-nepótele tale românce și le îndemnă a te invita! — Femeea bună, este corona familiei. Desonórea, topesce numele celu bunu, ca foculu cĕra.

26. Marcu Regulu.

Marcu Regulu, fu unu Consulu bravu în resbele și statornicu în promisiunea sa. Marcu Regulu, bătū pe Cartaginezi așa de tare, în cătu fură siliți să cĕră pace de la Romani; însă vĕđĕndu că Romanii cereau prea multe lucruri de la dĕnșii, Cartaginezii începură din nou resbelulu. În acestu resbelu, Regulu căđū prinsu în mânele Cartagineziloru. Elu cerū de la Cartaginezi, să mĕrgă la Roma, ca să-și vĕdă familia și prietini. Cartaginezii, cerură să li promită, că se va întórece érași la